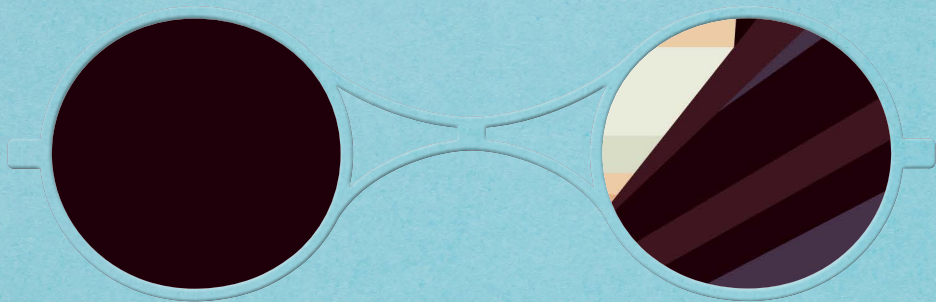
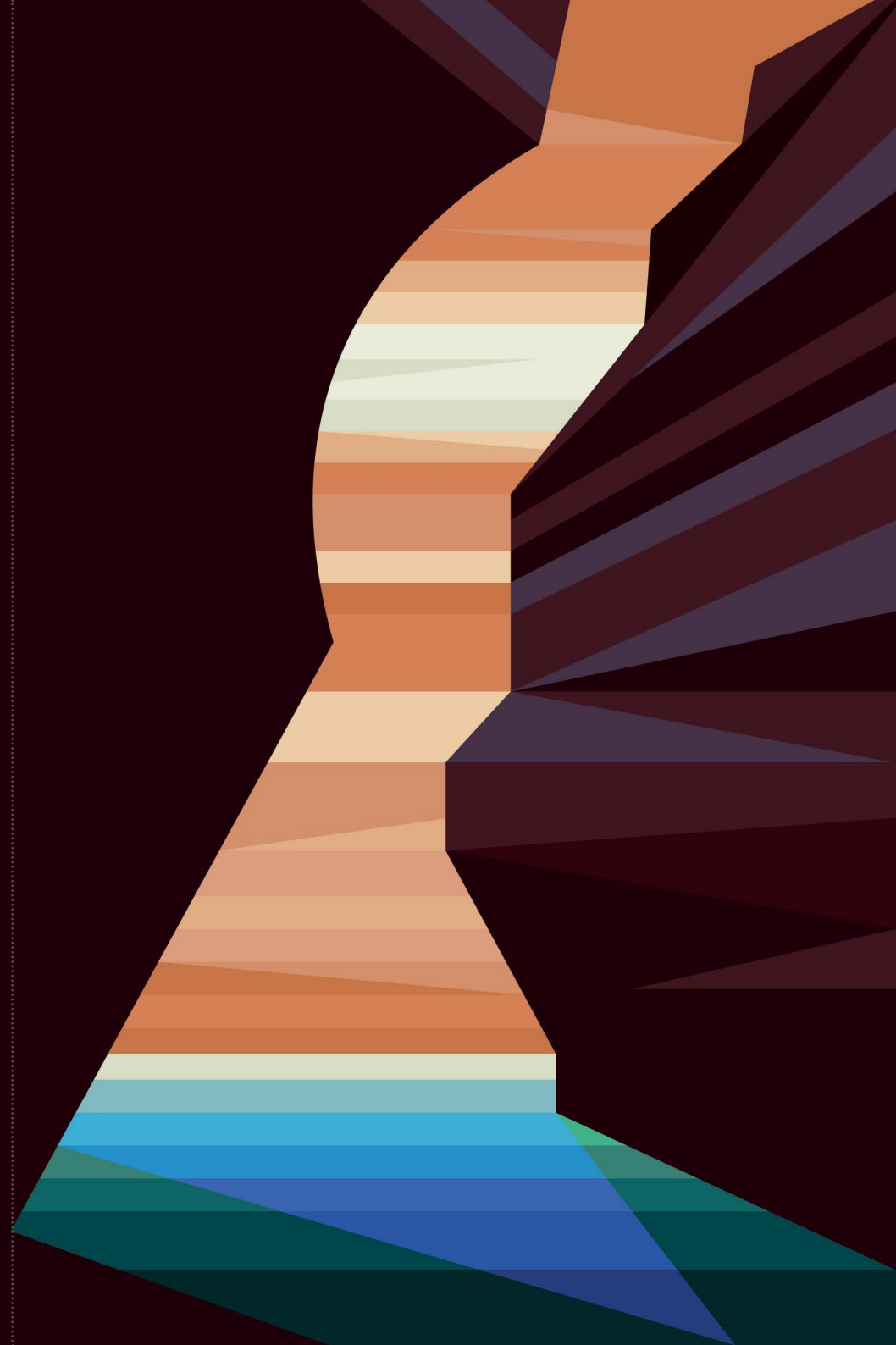
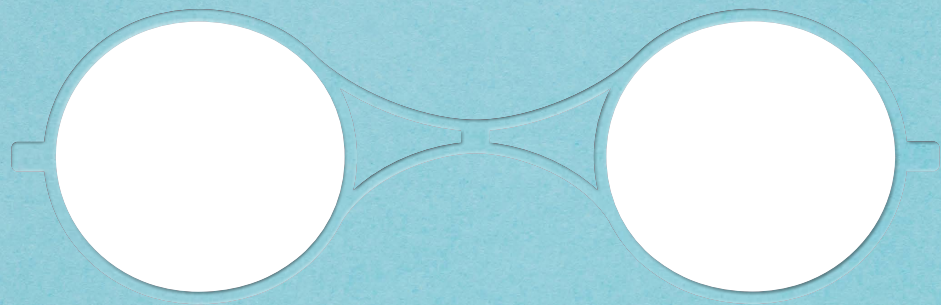

Franz
Schubert
1797 – 1828

“No conec cap altre compositor que plasmí un món propi tan perfecte com Schubert. Per a mi, això és una de les qüestions més enigmàtiques de la Història de la Música. [...] Schubert és absolutament coherent, sense fissures. No trobo en cap altre època un fenomen així.”

Nikolaus Harmoncourt

Schubertiada
Vilabertran

Dalia Quartet

Oleguer Beltran, Elena Rey, violins
Anna Puig, viola
Erica Wise, violoncel

Iván Martín, piano
Ander Perrino, contrabaix

Obres de Haydn, Beethoven i Schubert

Diumenge 19 d'agost,
21:00h

#QuintetTruita

#MúsicaCambra

#CreatestHits

JOSEPH HAYDN (1732 — 1809)

24' Quartet per a cordes en do major, op. 20/2, Hob. III:32 (1772)
Moderato
Capriccio. Adagio – Cantabile
Minuet. Allegretto – Trio
Fuga a 4 soggetti. Allegro

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770 — 1827)

15' Sonata per a piano n. 14 en do sostingut menor
«Clar de lluna», op. 27/2 (1802)
Adagio sostenuto
Allegretto – Trio
Presto agitato

—— PAUSA ——

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

40' Quintet per a corda i piano en la major
«La truita», D. 667 (1819)
Allegro vivace
Andante
Scherzo. Presto
Tema con variazione. Andantino. Allegretto
Finale. Allegro giusto

www.schubertiada.cat

Dalia Quartet

Format per quatre músics de trajectòries diverses que decideixen unir-se per poder aprofundir en el repertori de cambra. Tots quatre compaginen el quartet amb una carrera orquestral consolidada que els ha acabat vinculant a conjunts com la Mahler Chamber Orchestra, Lucerne Festival Orchestra, Camerata Bern, Da Camera, Dortmunder Philharmoniker o l'Orquestra de la Comunitat Valenciana. Després dels concerts de presentació a Barcelona i Cervera l'any 2014 i malgrat la seva curta trajectòria, el Dalia Quartet ja ha actuat en festivals i sales tan significatives com la Schubertiada Vilabertran, Enclave de Cámara d'Ourense o l'Auditori de Barcelona; els seus compromisos futurs inclouen els debuts al Petit Palau, a l'Auditori de Girona dins del cicle d'Ibercàmera, a la Fundación Juan March (Madrid), a la Sociedad Filarmónica de Bilbao i a Sofia (Bulgària).

El Dalia Quartet va debutar a la Schubertiada el 2015. Enguany hi participa per tercera vegada.

Iván Martín, piano

Iván Martín és ara per ara reconegut per la crítica i el públic com un dels pianistes més brillants de la seva generació dins i fora de les nostres fronteres. Collabora amb pràcticament la totalitat de les orquestres espanyoles i visita amb regularitat les sales de concert més prestigioses del món com són Berliner Konzerthaus, Berliner Staatsoper, Berliner Philharmonie, Dortmund Konzerthaus, Amsterdam Concertgebouw, Salle Pleyel de París, Carnegie Hall de Nova York o Beijing National Center for Performing Arts. Futurs compromisos inclouen presentacions en EUA, Canadà, Alemanya, Àustria, Suïssa, Itàlia, Regne Unit, Argentina i Xina, en recital i col·laborant amb diverses orquestres i directors.

Iván Martín va debutar a la Schubertiada el 2001. Enguany hi participa per sisena vegada.

Ander Perrino, contrabaix

© Alberto Cabello

Va néixer a Vitòria-Gasteiz el 1986. Va començar a rebre classes de piano a l'edat de 7 anys i va començar a estudiar contrabaix amb 12 anys al Conservatori de Música Jesús Guridi de Vitòria-Gasteiz. Amb 16 anys va entrar a formar part de la Jove Orquestra d'Euskadi, sent el membre més jove de la formació, i el 2010 va fer el seu debut com a solista al costat de l'Orquestra Simfònica d'Euskadi, interpretant el Divertimento per a contrabaix i orquestra de Nino Rota. És el primer contrabaixista espanyol a tocar amb la Filharmònica de Berlín, així com el primer instrumentista de corda espanyol a ser integrant de la prestigiosa Orchester Akademie der Berliner Philharmoniker. Des d'agost de 2013 forma part de la Mahler Chamber Orchestra, obtenint la plaça fixa al febrer de 2015. Des de Març de 2015 Ander Perrino és el contrabaix solista de la Deutsches Symphonie-Orchester Berlin.

Debuta a la Schubertiada.

Cordes i piano en harmonia

Franz Schubert
1797 — 1828

Manuel Capdevila i Font, musicògraf

El concert d'avui està dedicat a un dels grans gèneres musicals: el de la música de cambra. Dins d'aquest gènere però, és un programa molt variat. Hi trobem dos subgèneres molt importants i diferents, el del quartet de corda i el de la sonata per a piano. I hi ha encara una tercera peça que no pertany a cap subgènere particular: se'l podria anomenar el dels quintets que, en general, es formen a partir del quartet de corda, afegint-hi un altre instrument.

El concert s'inicia amb el **Quartet en fa menor, op. 20/2, Hob. III:32**, de **Joseph Haydn**. Fou escrit l'any 1772, qualificat per la musicòloga Rosemary Hughes un *annus mirabilis* en la vida de Haydn, un judici basat sobretot en aquests sis quartets, caracteritzats per una sèrie de novetats respecte als compostos anteriorment, que Hughes enumera: per primera vegada en una de les seves series de sis, n'hi ha dos en tonalitat menor; per primera vegada, tres d'ells tenen una fuga com a final; quasi tots el quarts moviments tenen la mateixa importància que els primers; hi ha únic minuet; no hi ha cap moviment inicial en forma de variacions. Per altra part, el musicòleg Ludwig Finscher escrigué que mai abans, ni després, Haydn compongué quartets de corda tan ombrívols i tan difícilment accessibles, barrejant de manera torbadora elements tan nombrosos. Haydn els titulà *Divertimenti a quattro*.

Els sis quartets de 1772 foren publicats a Paris el 1774 per Chevardière, i és en aquesta edició que se'ls atribuï el número d'opus 20. L'ordre definitiu dels sis quartets (n. 1 en mi bemoll, n. 2 en do major, n. 3 en sol menor, n. 4 en re major, n. 5 en fa menor i n. 6 en la major) s'establí en l'edició berlina de Hummel, el 1779. També és degut a aquesta edició el sobrenom de «Quartets del sol» amb que se'ls anomena a vegades, degut al seu frontispici. Aquest ordre fou considerat definitiu quan així ho establí Brahms, propietari de les partitures originals. (A la seva mort foren adquirits per la Societat d'Amics de la Música de Viena, on es conserven).

El concert continua amb la **Sonata en do sostingut menor, op. 27/2**, una de les dues que **Ludwig van Beethoven** titulà «Sonates quasi una fantasia», editades a Viena el 1802 per l'editor Giovanni Cappi amb el número d'opus 27. Quan Beethoven les escrigué, els anys 1800 i 1801, acabava d'arribar als trenta anys, es trobava al cim de la seva triomfal

carrera com a pianista, i la seva presència era reclamada en tots els salons més aristocràtics de Viena. La seva vida, però, distava molt de ser feliç: ja havien aparegut els primers símptomes de la terrible sordesa que acabaria amb la seva oïda, i a la qual s'enfrontà amb totes les seves forces.

Una mostra de la gran relació que Beethoven tenia amb la noblesa vienesa, són les dedicatòries d'aquestes dues sonates: la primera està dedicada a la princesa Josephine von Liechtenstein, la segona a la comtessa Giulietta Guicciardi.

La comtessa Giulietta Guicciardi, nascuda el 23 de novembre del 1784 era, per tant, catorze anys més jove que Beethoven. Aquest la conegué a través dels Brunswick, amb els quals estava emparentada per línia materna. Aviat es convertí en el seu professor de piano i se'n enamorà apassionadament, però la seva proposta de matrimoni fou rebutjada per la família. Poc després la comtessa es casà amb el comte Wenzel Robert Callenberg, conegut compositor de ballets, i aviat emigraren a Itàlia. No fou un matrimoni feliç, i sembla que ella visqué en la seva nova pàtria una vida molt aventurera. Quan, el 1822, tornà a Viena, volgué reprendre la relació amb Beethoven, però aquest no en volgué saber res.

El pianista Jörg Demus, estudiós de la música pianística de Beethoven, escrigué:

«En l'*Adagio sostenuto* apareixen totes les característiques de les romances sense paraules: acompanyament pianístic en moviment constant (varis centenars de tresets monòtonament giratoris) i, com a contrapart al cant, una línia de baixos curosament mantinguda; damunt, la declamació d'una imaginària veu de contralt...»

Ho podem veure clarament: Beethoven ens està parlant. Sobre què? Certament no sobre un dolç clar de lluna. També una cançó d'amor –amb la llegenda teixida al voltant de Giulietta Guicciardi– la veig d'una altra manera que en el trist do sostingut menor d'aquesta rígida melodia. Coneixem la gran melangia de Beethoven aquells anys, els seus anhel·ls insatisfets, els seus angoixosos temors davant el futur... Beethoven sabia separar la seva música dels sentiments personals... Però, alguna vegada, un caràcter tan fort com el seu, necessita comunicar-se, ha d'obrir-se, com diu el Tasso goethià:

«I quan l'home calli les seves penes, doneu-me un Déu,
per dir-li, com pateixo».

La referència que fa a un dolç clar de lluna està relacionada amb el nom amb que el poeta Ludwig Rellstab, conegut de Beethoven, batejà aquesta sonata, «Clar de lluna», i que ja li ha quedat per sempre més.

Acaba el concert amb el **Quintet en la major, per a piano, violí, viola, violoncel i contrabaix, op. post. 114, D. 667** de **Franz Schubert**, conegut com «La truita», perquè el seu quart moviment, *Andantino*, és un conjunt de sis enginyoses variacions sobre el tema del *lied Die Forelle* («La truita»), compost per Schubert tres anys abans sobre un poema de Christian Friedrich Daniel Schubart. No és la única vegada que Schubert utilitzà un *lied* seu en una obra de cambra posterior; recordem el quartet «La mort i la donzella» o les Variacions per a flauta i piano «Ihr Blümlein alle».

Schubert el compongué el 1819 mentre es trobava a Steyr, ciutat nadiua del seu gran amic i intèrpret, el baríton Michael Vogl, amb qui feu una llarga excursió per les terres

de l'Alta Àustria. Durant els dies, molt feliços, que passà a Steyr, tingué molt contacte amb el violoncel·lista aficionat Silvester Baumgartner, a qui dedicà l'obra. A casa seva es feia molta música i fou ell qui encarregà a Schubert aquest quintet, en el què la musicòloga Anne-Margret Neumann hi troba «tot el que estimem en Schubert: l'amable encís vienès i el refinat músic de cambra».

Consta de cinc moviments: el primer, *Allegro vivace*, escrit en forma sonata, mostra la gran capacitat inventiva del compositor. El segon, *Andante*, és molt ric melòdicament. El tercer, *Scherzo: Presto*, és d'una gran vivacitat. El quart, *Tema con variazioni*, el formen les sis variacions sobre *La truita*, una veritable filigrana compositiva. El darrer temps, *Allegro giusto*, és una alegre combinació entre la forma sonata i el rondó. Com publicà el musicòleg Hans Renner,

«En aquesta obra tot és primavera i dies lluminosos!
Es destruiria l'encís sagrat d'aquesta música si es volgués
analitzar fil per randa una música així».

AGRAÏMENTS

Patrocinador principal

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Amb l'ajut de

Ajuntament
de Figueres
Alt Empordà

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

Diputació de Girona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Damm
Fundació

Amb la col·laboració de

Caixa d'Enginyers

Audi
Autopodium
Gràcies al Patrocinador Audi

PERE VENTURA
• CAVA •

Mitjans col·laboradors

33 Cat

LA VANGUARDIA

Gràcies a

Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran
Temps de Música

Disseny

Mucho

Il·lustracions

Ricard Jorge
@richi_jp

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · Schubertiade · Wigmore Hall

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

